

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμάς 7.50
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 84

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν :

“ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ”, ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Φεβρουαρίου 1908

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἕλης καὶ ὑπεύθυνοι

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ — Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΕΙΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΠΑΡ' ΑΥΤΩ ΑΝΤΙΣΤΑΓΓΕΛΕΩΣ

Σήμερον δημοσιεύομεν τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ἀγορεύσεως τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἀντισταγγελέως κ. Κ. Μανιάκη, δι' ἧς οὗτος, ὁρμηθεὶς ἐξ ὠρισμένης ὑποθέσεως, χειροῖσθε ζήτημα ἐδούτατον, συνάμα δὲ καὶ ζωτικώτατον, ὅσον τὸ τῶν ἀμφισβητουμένων δικονομικῶν ζητημάτων. Ὡς κατακλείδα τρόπον τινὰ τῆς ἀγορεύσεώς του ταύτης, ὁ ἀκάματος, συγχρόνως δὲ καὶ ἀκαμπτος, ὅσον καὶ ἐνθαρσῆς δικαστικὸς οὗτος λειτουργὸς, ἀπέστειλε πρὸς ἡμᾶς τὰς κάτωθι σκέψεις του περὶ τῆς ἀποστολῆς ἐν γένει τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς δικαστηρίου κεκλημένου νὰ διαπλάσῃ τὸ ἐνιαῖον τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης καὶ περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν τὸ ἀνώτατον ἡμῶν τοῦτο δικαστήριον ἐκκληροῖ τὴν ἀποστολήν του ταύτην.

Τὰς κρίσεις ταύτας, ἀπορροεούσας ἐκ τοῦ καλῆμον αὐτοῦ τοῦτον τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ ἀντιπροσώπου τῆς πολιτείας, ἐθεωρήσαμεν ἀξίας ἰδιαίτερας ἐξάρασεως, διότι τὸ ζήτημα τὸ δι' αὐτῶν θιγόμενον προκαλεῖ σοβαρὰς τὰς σκέψεις, ἅς καὶ ὁ γράφων δὲν ἀποκρούει, ἂν τὸ ἔργον τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶνε τοιοῦτο, ὥστε συντελεῖ εἰς τὴν ἐπίρροσιν τῆς γνώμης, ὅτι τὸ δίκαιον εἶνε ἐν καὶ ἀδιαίρετον ἢ ἂν ὑποθάλη τὴν ἑτέραν γνώμην, ὅτι τὸ δίκαιον εἶνε λαγνὸς (αὕτη ἡ λέξις τοῦ γράφοντος), ὅστις οὕτως ἠνόησε τοῦτον τὸν διάδικον πρὸ μιᾶς νομιμίας καὶ οὕτως ἐνόησε τὸν ἕτερον διάδικον μετὰ μίαν τοιαύτην.

Τοιοῦτοι οἱ λόγοι, ἐνεκα τῶν ὁποίων ἰδιαίτερον ὄλως σημασίαν ἀποδίδομεν εἰς τὸν ἐπιλογὸν τοῦ κ. Κ. Μανιάκη, ἔχοντα ὡς ἑξῆς:

Τοιαῦται ἀνιαιραὶ διακυμάνσεις τῆς νομολογίας εὐρηγνται πολλά, νομίζω δὲ ὅτι ἡ ἐπίτευξις τοῦ ἐνιαίου τῆς νομολογίας, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν ὑψίστην ἀποστολήν τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου, δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς προσήκουσας διευθύνσεως τῶν ἐργασιῶν

αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς συνδιαλλαγῆς τῶν ἀντιθέσεων, ἣτις δύναται νὰ ἐπιτύχῃ μόνον διακριτικὸν ἐλέγχον, στηριζόμενον ἐπὶ εὐρυτάτης πολυμαθείας, ἔτι δὲ καὶ πεφωτισμένης τῶν πραγμάτων ἐμπειρίας.

Ἄπαντα τὰ προεκτεθέντα ἀποδεικνύουσιν ὅτι εἰς οὐδὲν κράτος παρουσιάζεται ἡ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Ἀρείῳ Πάγῳ παρατηρουμένη ἀνωμαλία τῆς νομολογίας, ἣτις γίνεται παραίτιος, ὥστε πᾶς ὁ εἰσερχόμενος εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεμίδος νὰ μὴ ἐλπίζῃ συνήθως εἰς οὐδὲν ἄλλο ἢ εἰς τὴν τύχην, θεωρῶν τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα ὡς ἀπλοῦν τυχηρὸν παίγνιον, τὸ κέρδος ἢ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ὁποίου νὰ μὴ θεωρῇ προερχομένην ἐκ τοῦ νόμου ἢ τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκ τῆς τυχαίας κρίσεως τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὴν δίκην δικαστῶν, μὴ παρουσιαζομένης εἰς τὴν ναῦν τῆς δικαιοσύνης, παλαιούσης μὲ τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ ποικίλων κρίσεων καὶ γνώμων, ἀγκύρας κατασκευασθείσης ὑπὸ τῆς νομολογίας.

Τὸ δεινὸν τοῦτο ἐξακολουθεῖ, ὡς δὲ παρετήρησα πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκδίδονται συμφώνως πρὸς τὴν γνώμην τοῦ εισηγητοῦ καὶ παμπηφεῖ.

Ἐκ τῶν προεκτεθέντων ἐσχημάτισα τὴν γνώμην, ὅτι τὰ συμφέροντα τῆς δικαιοσύνης δύναται νὰ ἐξασφαλισθῶσιν, ἐὰν ἡ ἐκθεσις τοῦ εισηγητοῦ, ἢ ἀφορῶσα τὴν κατὰ νόμον λύσιν τῆς διαφορᾶς ἐπὶ πάσης ὑποθέσεως, κατατίθεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου μετὰ τῆς σχηματισθείσης δικογραφίας, ὑποβάλληται δὲ διὰ τοῦ μέσου τούτου εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τῶν διαδίκων, ἐπὶ ταύτης δὲ γίνηται ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως, ἀγορευόντος ὑποχρεωτικῶς τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Καθ' ἣν δὲ περίπτωσιν ἢ ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου ἤθελεν ἐκφέρει γνώμην διάφορον πρὸς ἑτέρας ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἐκδοθείσας προγενεστέρως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἀποφάσεις, ὁ διάδικος νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκαλῇ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐνώπιον τῆς ὀλομελείας, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει εισηγητῆς νὰ ὀρίζηται ὑπὸ τοῦ νόμου αὐτὸς ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἢ ὁ νόμιμος αὐτοῦ ἀναπληρωτῆς, ἢ δὲ ἐκθεσις αὐτοῦ νὰ κατατίθεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου, ὅπως ὑποβάλληται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν διαδίκων καὶ ἐπὶ ταύτης γίνηται ἡ συζήτησις ἐνώπιον τῆς ὀλομελείας, ἀγορευόντος ὑποχρεωτικῶς τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ δημοσιευομένης τῆς γνωμοδοτήσεως αὐτοῦ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Τοῦτο εἶνε τὸ πρῶτον νομοθετικὸν ἔργον, ὅπερ συντελεῖ, κατ' ἐμὴν κρίσιν, πρὸς παγίωσιν σταθερᾶς πεποιθήσεως, ὅτι δικαιοσύνη ἐν Ἑλλάδι ἀπονέμεται ἐξ ἴσου πρὸς πάντας τοὺς πολίτας μὴ ὑπαρχούσης ἀνάγκης πρὸς ὑποστήριξιν τῆς θεμελιώδους ταύτης ἀρχῆς τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ δικαίου ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὑπὸ δικηγόρου ἀνήκοντος εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας, ὅπως διὰ τοιοῦτου μέσου τίθηται φραγμὸς εἰς πᾶσαν ἐνδεχομένην αὐθαιρέσιαν καὶ ὅτι ἡ μεταβολὴ ἢ ἡ ὀλοσχερῆς ἀνατροπὴ τῆς προγενεστέρως νομολογίας δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τυχαίων κρίσεων τοῦ κατὰ τινα στάσιν τῆς δίκης λαβόντος μέρος δικαστοῦ ἀλλὰ μόνον ἐκ τῆς ἐξελέξεως τῆς ἐπιστήμης.

Ἐὰν τοιοῦτον σύστημα θεωρηθῇ πολυτελεῖς τότε ἅς γείνη ἢ προσήκουσα σκέψις περὶ ἐφαρμογῆς καὶ ἐν Ἑλλάδι τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ κρατοῦντος

συστήματος τῶν Μικτῶν Δικαστηρίων, καθ' ὧν δὲν ἀκούονται παράπονα ὡς ἐκεῖνα, ἅτινα ἀκούονται κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν.

Τὸ δικαστήριον τοῦ ἀκυρωτικοῦ τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶνε τὸ ὠραιότερον δημιούργημα τῆς Συντακτικῆς τῆς Γαλλίας Συνελεύσεως, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ποτε διενόηθη νὰ μεμφθῇ.

Εἰς ἀπάσας τὰς χώρας καὶ ὑπὸ πάντων ἐν γένει τῶν πολιτικῶν κομμάτων ἀπεδότηθ' ἡ σεβασμὸς εἰς τὴν ἐπιστήμην, τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ χαρακτῆρος τῶν συγκροτούντων τὸ δικαστήριον τοῦτο προσώπων.

Ἄλλὰ τοιαύτην ὑψηλὴν περιωπὴν δὲν δύναται νὰ τηρήσῃ τὸ ἀκυρωτικὸν τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅταν σειρά ἀποφάσεων ἀποδεικνύη καταπληκτικὴν ἀνωμαλίαν εἰς τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ, τὰ αὐτὰ δὲ μέλη τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος μεταβάλλωσι γνώμην, καθιερώσι δὲ διὰ νεωτέρων ἀποφάσεων ἀρχὰς, ὅλως ἀντιθέτως πρὸς ἐκεῖνας, ἅς διὰ προγενεστέρων ἀποφάσεων διετύπωσαν. Διότι τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι οἱ δικασταὶ, οἱ ἐντεταλμένοι ν' ἀποφαίνωνται τοὺς χρησμούς τῆς Θεμίδος, δὲν εἶνε ἄρτιοι νομομαθεῖς, οὐδὲ ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν ἐπιτέλειαν τῶν ὑψίστων τοῦ δικαστικοῦ ἄρχοντος καθηκόντων, παρέχοντες οὕτω ἀφορμὴν εἰς τὸ κοινὸν νὰ σκεφθῇ, ἂν πρέπει νὰ ληφθῶσιν ἐκτακτα μέτρα πρὸς ἀναστήλωσιν τῆς δικαιοσύνης καὶ ἂν ἡ τήρησις τοῦ περὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου θεσμοῦ εἶνε λυσιτελής ἢ ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ συμφέροντα τῆς χώρας.

Κ. ΜΑΝΙΑΚΗΣ

Ἀντισταγγελέως παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΗΣ “ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ,”

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΦΡΕΝΟΠΑΘΟΥΣ ΑΛΗΤΟΥ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΟΥ

ΥΠΟ ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ ΜΙΤΑΥΤΣΗ
ΥΦΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΙΑΣ

Ἐν τῇ ζύμῃ τῶν κοινωνιῶν, ἐν ἣ συμφοροῦνται οἱ ποικιλύτατοι τῶν ἐγκλημάτων παράγοντες, συγκαλλιεργεῖται καὶ τάξις τις μέχρι τοῦδε οὐχὶ ἐπαρκῶς ἐξηρευνημένη καὶ ἀνήκουσα σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἰατρικὴν δικαιοδοσίαν. Αὕτη εἶνε ἡ τάξις τῶν ἀλητῶν, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων καθέζονται ἐνίοτε εἰς τὸ ἔδραν τῶν φρικτοτέρων κακούργων. Οὗτοι, φέροντες ἐπὶ τῶν νευρικῶν αὐτῶν κέντρων ἀναφαίρετον φορτίον νευροπαθολογικῆς κληρονομικότητος, περαιοῦσι τὴν ἀπαλήν αὐτῶν ἡλικίαν ὡς παρθένοι τε καὶ ἀρρῦπτοι, τῆς ἥβης δὲ ἐπιφανομένης, οἱ μὲν ἐξ αὐτῶν ἐκ ψυχικῆς διαπλάσεως

ἀνίσχυροι νὰ ἀνκλάβωσι τὰς συνήθεις τοῦ βίου μερίμνας, ἀβούλητοι νὰ ὑπερσκελίσωσι τὸν θοιγκὸν τῆς κοινωνικῆς παλαιότητας, ἐκδηλοῦντες δ' ὀσημέρκι πλείονα νευροψυχικὰ συμπτώματα καὶ ὑπὸ τούτων ἀγόμενοι, τρέπονται πρὸς τὸν ἀλητισμὸν, μέχρις οὗ ἡ ἰατρικὴ φέρη αὐτοὺς διὰ παντὸς ὑπὸ τὴν κέραμον τοῦ φρενοκομείου· οἱ δ' ἕτεροι αὐτῶν, συμμιγέντες ἐν τῇ μετέπειτα μετὰ τῆς κοινωνίας συναφείᾳ μετὰ φθοροποιοῦ περιβάλλοντος, ζῶντες ὑπὸ τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἀνηθικότητος, καὶ τρεφόμενοι διὰ τοῦ τυχόντος τῆς ἡμέρας φιλανθρωπικῶν ψυχίου, ὑποτρόπως ἐγκληματοῦσι, μέχρις οὗ τὸ τεῖχος τῆς φυλακῆς παρεντεθῆ ὀριστικῶς μετὰ αὐτῶν καὶ τῶν ὁμαλῶν κοινωνικῶν ὁμάδων. Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶδος τῶν ἀλητῶν, ἐνορθαλισθὲν τὸν ἴον τῶν ἐγκλημάτων, δυσκόλως ἢ οὐδαμῶς πλέον ἀναρρῶνται, οἰσθῆναι ἐπιμελείας καὶ ὀρθοφρενικῆς παιδείας καὶ τύχῃ ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ἐπὶ τῆς πενιχρᾶς μετόπης τῶν περιφρουρητῶν κελλίων τῶν τοιοῦτων ἀλητῶν δέον νὰ γραφῶσιν οἱ ὠραῖοι τοῦ Musset στίχοι.

Le cœur de l'homme vierge est un vase [profond] Lorsque la première eau qu'on y verse [est impure] La mer y passerait sans laver la saoullure Car l'abîme est immense et la tache est [au fond]

*

Κατὰ τινὰ ἀκτινοβόλον τοῦ παρελθόντος Μαΐου πρῶτον ἤγετο ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα Κακούργοδικῶν ἐν μέσῳ λογικῶν ἀτομῶν τι μὲ ράκη περιεραμμένα περὶ τὸ ἀπόζον αὐτοῦ σαρκίον, ὅτε ἡ κατηγορία ἀναστᾶσα ἀπήγγειλε:

«Κατηγορῶ τὸν Θεόδωρον Φουρτζῆν, γεννηθέντα ἐν Γκοριτῆ τῆς Ἀλβανίας καὶ διαμένοντα ἐν Πειραιεῖ, ἐτῶν 28, κουλουροπόλῳ, ὡς ὑπαίτιον ὅτι ἐν Πειραιεῖ τὴν 9 Ἀυγούστου, σκοπῶν ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασκῶν ψυχικῆς ὀρμῆς νὰ ἐκτελέσῃ ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Α. Κίτσου κουλουροπόλου, ἀπεφάσισε καὶ πρὸς τούτο ἐπεχείρησεν ἐξωτερικὴν πρᾶξιν περιέχουσαν ἀρχὴν ἐκτελέσεως, ἣτοι διὰ ξυραφίου ἐπληξεν αὐτὸν δις εἰς τὸν λαμῶν ἀλλ' ἐκ τύχης καὶ περιστάσεων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του ἀ-

πέτυχε τοῦ ἀνθρωποκτόνου σκοποῦ του. Ἐξαιτούμαι νὰ κηρυχθῇ ἔνοχος!!

Μικρὰ παρήλθεν ἔκτοτε στιγμή, ὅτε ἡ ὑπεράσπισις, ὡς ἄλλη τις λευκὴ Εὐμενῆς, ἐξίλειουσα τὴν πρᾶξιν, προέτεινε τὴν φρενολογικὴν ἐξετάσιν τοῦ κατηγορηθέντος, τὸ δὲ Δικαστήριον, ἀναβαλὼν τὴν ἐκδίκασιν ἐκεῖνην, ὤρισε πραγματογνωμόνας δύο, διακεκριμένον κατηγορητὴν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐμέ.

Γενομένης κατ' ἐπανάληψιν φρενολογικῆς ἐξετάσεως, γενομένης κατ' ἐπανάληψιν ἐρεύνης τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων, γενομένης κατ' ἐπανάληψιν ἀναβολῆς τῆς δίκης, τοῦ κατηγορουμένου ὑποβληθέντος κοινῇ καὶ κατ' ἰδίαν εἰς ἐπανειλημμένην ψυχολογικὴν ἀνατομὴν, προέκυπτε πάντοτε διαφωνία ριζικὴ μεταξύ τῶν δύο πραγματογνωμόνων καὶ ἡ διαφωνία αὕτη ἐξετέθη καὶ γραπτῶς καὶ δι' ἐνόρκου μαρτυρίας κατὰ τὰς ἀλληπαλλήλους τῆς δίκης διεξαγωγῆς. Ἡ γραπτὴ καὶ προφορικὴ ἐκτίμησις τοῦ ἐνός ἐξ ἡμῶν, μὴ δεχομένου ἢ μόνον ὅτι ἐπαγγελματικοὶ λόγοι καὶ ἀφορμαὶ πραγματικαὶ προῦκάλωσαν τὴν διάπρᾶξιν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ὅτι ἡ κα-

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΝΕΑ ΣΥΣΚΕΨΙΣ

Είς τὸ προηγούμενον φύλλον εἶχομεν δημοσιεύσει ἔγγραφον ὑπόμνησιν φέρουσαν τὰς ὑπογραφὰς ἑκατοντάδος καὶ πλέον δικηγόρων, ἀπευθυνομένην πρὸς τὴν ἐκ δικηγόρων δεκαμελῆ ἐπιτροπὴν, εἰς ἣν ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ ἐντολὴ νὰ παρακολουθῆ τὰς ἐν τῇ κτιρίῳ τοῦ Ἐθνικοῦ τυπογραφείου ἐργασίας πρὸς διασκευὴν τούτου εἰς Πρωτοδικεῖον καὶ τὸ ζήτημα ἐν γένει τῆς μεταφορᾶς τοῦ Πρωτοδικείου εἰς τὸ κτίριον τοῦτο. Συνέπεια τῆς ὑπομνήσεως ταύτης ὑπῆρξεν ἡ συνέλευσις τῶν δικηγόρων τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Πρωτοδικείου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλογοδότησεν οὕτως εἰπεῖν ὁ δικηγόρος κ. Γ. Φιλάρετος ἐκ μέρους τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς, ἀφηγηθεὶς λακωνικῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ ὄλου ζητήματος καὶ ἐκθέσας συντόμως τὰς ἐνεργείας, εἰς ἃς ἡ ἐπιτροπὴ ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου καὶ ἐντεῦθεν εἶχε προβῆ. Διὰ βραχέων ἐπίσης ὁ κ. Γ. Φιλάρετος ἐξέφρασε τὴν ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ζητήματος καὶ τῶν κατ' αὐτὸν ληπτέων ἐκ μέρους τῶν δικηγόρων μέτρων γνώμην του. Τὸν κ. Φιλάρετον διεδέχθησαν ἐν τῇ λόγῳ ἄλλοι τινὲς δικηγόροι, μετὰ διαλογικὴν δὲ συζήτησιν, ἣτις μετετρέπετο εἰς ζωηρότεραν ἢ χαλαρωτέραν, ἀναλόγως πρὸς τὸ ἀδιάλλακτον ἢ μὴ τῶν συμμετασχόντων καὶ μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν διαφόρων προτάσεων, ἐκρίθη σκοπιμωτέρα ἢ πρότασις νὰ ἀναλάβῃ ὀλιγομελὴς ἐκ τῶν κατὰ τὴν συνέλευσιν παρισταμένων δικηγόρων ἐπιτροπὴ ὅπως συναντήσῃ τὸν κ. Πρωθυπουργὸν καὶ παραστήσῃ πρὸς τοῦτον ὅσον τὸ δυνατόν ἐντόνω, ὅτι παρὰ πᾶσαν ὑπόσχεσιν, κατηγορηματικῶς ὑπ' αὐτοῦ δοθεῖσαν κατὰ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον, αἱ ἐργασίαι ἐν τῇ κτιρίῳ τοῦ Ἐθνικοῦ τυπογραφείου βαίνουνσι τόσον χαλαρῶς, ὥστε δὲν ἀποκλείουσιν ἀπὸ τοῦ δικηγόρους τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι δὲν εἶνε ἀμέτοχος ἐν τῇ ζητηματι τούτῳ ἀστεροβολία τις.

Αὐθημερὸν ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἐν τῇ βουλευτηρίῳ, ἐκ μέρους δὲ ταύτης καὶ τῶν δικηγόρων ἐν γένει ὠμίλησε καὶ πάλιν ὁ κ. Γ. Φιλάρετος, ἐκδηλώσας τὰ παράπονα τῶν δικηγόρων διὰ γλώσσης ὡς εὐνόητον οὐχὶ καὶ τόσον αὐστηρᾶς, πάντοτε ὅμως μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν βραχυλογίας.

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐκπληκτικὸς διεβεβαίωσε τὴν ἐπιτροπὴν ὅτι τότε τὸ πρῶτον ἐμάνθανεν ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο τῶν Ἀθηναίων δικηγόρων παραμένει εἰσέτι ἐκκρεμές, ὅτι καθ' ἃς ἔκτοτε, ἦτοι ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου, εἶχεν ἐκ μέρους τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας πληροφορίας, ἐργασία δέκα πέντε ἢ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν ἦρκε ὅπως μετατρέψῃ τὸ κτίριον τοῦ Ἐθνικοῦ τυπογραφείου εἰς οἰκοδόμημα κατάλληλον διὰ Πρωτοδικεῖον, ὅτι ἀπορεῖ πῶς αἱ ἐργασίαι αὗται δὲν ἐπερατώθησαν εἰσέτι καὶ ὅτι τὰς ἐκπλη-

ξεις του ταύτας θὰ διαβιβάσῃ καὶ πρὸς τὸν κ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸν μετὰ τῆς θερμῆς συστάσεως ὅπως τὸ ζήτημα λυθῆ κατ' εὐχὴν ὑπὲρ τῶν δικηγόρων καὶ τοῦ δημοσίου ταμείου, ὅπερ οὕτως ἐξοικονομῆ καὶ ἀρκετὰ σεβαστὸν ποσὸν κατ' ἔτος διὰ τῆς μὴ καταβολῆς μισθωμάτων.

Τοιοῦτοτρόπως ἔλαβε τὴν πρὸς τὸν ὑπὸν ἄγουσαν, ἀν' ἡ ἐκφρασίς εἶνε ἐπιτετραμμένη, καὶ ἡ πρόσφατος αὕτη δικηγορικὴ κίνησις.

Εὐχρηστῶμεν ὅπως ἡ ἐπέλθῃ ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος εὐνοϊκὴ ὀριστικὴ λύσις ἢ ἡ ἀφύπνισις ἢ ὅσον τὸ δυνατόν σύντομος, ἀλλὰ καὶ ἡ μετ' αὐτὴν δρᾶσις ὅσον τὸ δυνατόν ἐπιβλητικωτέρα

ΕΞΟΧΑ

Ἐκ Πύργου ἐλάβομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν, συνοδευομένην καὶ ὑπὸ τοῦ φύλλου τῆς 9 Φεβρουαρίου τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Πατρις», ἐν ἣ περιέχεται ἡ κατωτέρω ἐπίσης δημοσιευομένη δὴλωσις, ἣτις φέρει ἱκανὸν ἀριθμὸν ὀνομάτων πολιτῶν τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου. Σχολία ἵνα, τὰ ὁποῖα ἄλλως θὰ ἐπερίτευνον, διότι ἀρκετὰ ζωηρὰ λαλοῦσι τὰ πράγματα, παραθέτομεν εἰς τὸ οἰκτεῖον μέρος.

Ἡ ἐπιστολὴ

Φίλε κ. Συντάκτα,

Ἐσωκλείστως λαμβάνετε τὸ σημερινὸν φύλλον τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδόμενης καθημερινῆς ἐφημερίδος ἢ «Πατρις», ἐν ἣ δημοσιεύεται ἀθάνατος ἀληθῶς δὴλωσις φέρουσα τὰς ὑπογραφὰς εἰκοσάδους πολιτῶν ὑποσχομένων δημοσίᾳ πίστιν καὶ ὑποταγὴν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας καὶ συμπολίτην μας κ. Στεφανόπουλον ὑπὸ τὴν αἴρεσιν τῆς ἀνακλήσεως τῆς μεταθέσεως τοῦ κ. Λιδιεράτου. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἴδῃτε πόσον εἶνε ἐξουθενωμένη ἡ Δικαιοσύνη εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ ποῖαν ἀντίληψιν ἐσυνήθησαν νὰ ἔχουν περὶ αὐτῆς καὶ τῶν διαχειριζομένων αὐτὴν προσώπων οἱ πολῖται.

Μετὰ τιμῆς
Ἐνας συνάδελφος

Ἐν Πύργῳ, τῆ 9 Φεβρουαρίου 1908.

Ἡ δὴλωσις

Κύριε Στεφανόπουλε,

Δηλοῦμεν οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι Κεφαλληνεὺς φίλιαν εἰς ὑμᾶς, ἀν' ἡ μεταθεσις τοῦ συμπολίτου μας κ. Ἀνδρέου Λιδιεράτου Παισιματοδίκου ἀνακληθῆ. (Παρατίθενται ἐν πρὸς ἐν εἴκοσι καὶ τρία ὀνόματα καὶ ἐπώνυμα μετὰ τῆς προσθήκης: «Ἐπονται πολλὰ ὑπογραφαί»).

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Εἰσηγητοῦ ἢ καταδικάσασα μάρτυρα ἐπὶ λειπομαρτυρίᾳ ἢ ἀρνήσει τῆς μαρτυρίας ἀρχικῶς ἢ κατ' ἀνακοπήν ὑπόκειται εἰς ἐφεσιν;

Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἀποκρίνομαι ὡς ἐξῆς:

Οὔτε τὸ ἄρθρον 316 τῆς Πολ. Δικ. τὸ τὴν ἀνακοπήν συγχωροῦν κατὰ τῶν ἀπο-

φάσεων τοῦ Εἰσηγητοῦ ἐπὶ λειπομαρτυρίας, οὔτε τὰ ἄρθρα 314—315 περὶ τῆς ἀπαγγελίας τῶν συνεπειῶν τοῦ λειπομαρτυρίου ἢ τῆς ἀρνήσεως τῆς μαρτυρίας, ποιοῦνται λόγον περὶ ἐφέσεως κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Εἰσηγητοῦ τὸ ἐνδικον δὲ τοῦτο μέσον κατὰ τὰ ἄρθρα 515 καὶ 737 Πολ. Δικ. χωρεῖ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Δικαστηρίων (Εἰρηγοδικείου, Πρωτοδικείου κτλ.) οὐχὶ κατὰ τῶν Εἰσηγητῶν. Ἀληθῶς οἱ Γάλλοι δέχονται τὸ ἀντίθετον ὡς πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Εἰσηγητοῦ τὰς ἐκδιδόμενας ἐπὶ λειπομαρτυρίου (Chauv 1050, Dalloz Enquete 351) ἐν ἣ περιπτώσει ὁ Εἰσηγητῆς εἶναι μέλος τοῦ Πρωτοδικείου ἀλλὰ τὸ ἄρθρον 263 τῆς Γαλλικῆς Πολ. Δικονομίας λέγει ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Εἰσηγητοῦ ἐκτελεῖται Moubons tant opposition ou appel. Ἐκ τῶν Γάλλων παρασυρθεὶς καὶ ὁ Οἰκονομίδης § 193 σημ. 4, ὃν ἠκολούθησεν ἀνευ ἰδίας ἐρευνῆς ὁ Λιβαδάς, θεωρεῖ δεκτὴν τὴν ἐφεσιν, παριδὼν τὸν καὶ ἐν § 231 σημ. 4 τοῦ ἰδίου ἐγγεφυρῖδου τιθέμενον ὑπ' αὐτοῦ κανόνα, ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων ὑπάγονται εἰς ἐφεσιν οὐχὶ δὲ καὶ τῶν Εἰσηγητῶν. Κατ' ἀκολουθίαν ὡς ἐπὶ ἄλλων περιπτώσεων αἱ ἀποφάσεις τῶν Εἰσηγητῶν δὲν εἶναι δεκτικαὶ ἐφέσεως (π. χ. ἐπὶ ἐξαίρεσεως ἐρηγνέων κατὰ τὸ ἄρθρον 343) οὕτω καὶ αἱ ἐπὶ λειπομαρτυρίῳ ἢ ἀρνήσεως μαρτυρίας ἐκδιδόμεναι ὑπὸ νομοθετικῆν ἐποψίν ἴσως δὲν εἶναι ὀρθρὸν αἱ ἀποφάσεις αὗται νὰ ὡσὶν ἀπρόσβλητοι ἀλλὰ ἡ ἐκκλησίσις τῶν βεβαίως δὲν εἶναι τὸ προσφορώτερον μέσον, διότι κατ' ἀποφάσεων μὲν μέλους τοῦ Πρωτοδικείου (Πρωτοδικοῦ ἢ Παρέδρου) ὡς Εἰσηγητοῦ, χωροῦσα ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ὀλοκλήρου, ἀποτελεῖ παραφωνίαν καὶ πολυτέλειαν, κατ' ἀποφάσεων δὲ μέλους τοῦ Ἐφετείου αἰτινες καὶ αὗται ἔδει νὰ ὡσὶ δεκτικαὶ προσβολῆς δὲν εἶναι δεκτὴ (ἀναίρεσις κατ' αὐτῶν, ἐὰν τὴν ἐνοουσί δεκτὴν οἱ ἀντιδοξοῦντες δὲν εἶναι ἐπαρκῆς), ὀρθότερον λοιπὸν ἦθελεν εἶναι αἱ ἀποφάσεις τοῦ Εἰσηγητοῦ νὰ ἔχουσι προσωρινὴν ἰσχύν, ὡς αἱ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, ἐπιφυλαττομένης τῆς τελειωτικῆς κρίσεως εἰς τὸ δικαστήριον ὀλοκλήρου.

Ἀθῆναι 12 Φεβρουαρίου 1908.
Σπυρίδων Σ. Εὐκλείδης

ΑΙ ΣΤΕΡΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΠΙ ΖΩΟΚΤΟΝΙΑΣ

Ὁ περὶ ζωοκλοπίας καὶ ζωοκτονίας νόμος τοῦ 1848 διὰ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ 5, ἐπιβάλλει προσθέτως εἰς τοὺς καταδικαζομένους ἐπὶ ταῖς πράξεσι ταύταις εἰς βαθμὸν πλημμελήματος καὶ τὰς ἐξῆς στερήσεις: «Οἱ καταδικαζόμενοι ἐπὶ πλημμελήματι ζωοκλοπίας ἢ ζωοκτονίας στεροῦνται κατὰ συνέπειαν τῆς καταδίκης ταύτης.—1. πάσης δημοσίας ἢ ἐκκλησιαστικῆς ἢ δημοτικῆς ὑπηρεσίας καὶ θέσεως ὁμοῦ με ὅλα τὰ ἐξαρτώμενα ἐντεῦθεν δικαιώματα καὶ πλεονεκτήματα ὅλων τῶν ἀξιομάτων, ἐπιτίμων θέσεων,

καὶ διακριτικῶν σημείων.—3. τῆς τιμῆς τοῦ νὰ ἦνε μέλος...—4. τῆς ἱκανότητος τοῦ νὰ γενῆ μέτοχος... Ἡ διάρκεια τῆς στερήσεως τῶν ἀνωτέρω δικαιωμάτων ὀρίζεται ὑπὸ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου. Κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας τοῦ ποινικοῦ νόμου ἡ διάρκεια τῶν στερήσεων τούτων ὀρίζεται ἀπὸ 6 μηνῶν ἕως 6 ἔτη.

Τὰ τῆς καταδίκης εἰς τὰς στερήσεις ταύτας ἐρμηνεύουσα ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ὑπ' ἀριθ. 21886 τῆς 28 Ἰανουαρίου 1886 παρέχει σαφῆ καὶ καθαρὰν τὴν ἐννοιαν, ὅτι ἐὰν ἡ κατακρινόμενη ποινὴ τόσον ἐπὶ ζωοκλοπίας ὅσον καὶ ἐπὶ ζωοκτονίας ἦνε φυλάκισις τοῦλάχιστον ἑτησίαι, δέον ἐνεκεν τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ποινικοῦ νόμου νὰ ἐπιβάλλωνται, προσκαίρως ἐπίσης, εἰς ἐπίμετρον καὶ αἱ στερήσεις τοῦ ἄρθρου 23 Ποιν. Νόμου, δηλαδή ἡ ἀνικανότης τοῦ ὑπηρετεῖν εἰς τὸν στρατὸν, ἢ ἀπαγόρευσις τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλεγῆσθαι κτλ.

Προκειμένου μὲν περὶ ἐνιαυσίως καὶ ἀνω καταδίκης λόγω ζωοκλοπίας, οὐδεμίαν ἀντίρρησης δύναται νὰ ὑπάρξῃ κατὰ τῆς ἐγκυκλίου ταύτης, διότι τὸ ἀδικήμα τοῦτο ἀποτελεῖ κλοπὴν καὶ ὡς τοιοῦτον ὑποπίπτει εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 22 Ποιν. νόμου, καθ' ὃ ἡ κλοπὴ καὶ ἄλλαι τινες πράξεις ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ κατονομαζόμεναι ἐπιούρουσιν, ὅταν ἡ καταδίκη ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς ἐν τοῦλάχιστον ἔτος, τὰς ἀνικανότητας τῶν ἄρθρων 22 καὶ 23. Εἴπομεν δὲ ὅτι αἱ στερήσεις τοῦ 22, οὔσαι αὐταὶ αὗται τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ περὶ ζωοκλοπίας κλπ. νόμου, ἐπιβάλλονται εἰδικῶς κατὰ τὰ ἐγκλήματα ταῦτα, καὶ ὅταν ἡ κατακρινόμενη ποινὴ εἶνε κατωτέρα τοῦ ἔτους.

Οὐδεὶς ὅμως λόγος ὑφίσταται, ἵνα ἡ προσθήκη αὕτη τῶν ἀπαγορεύσεων τοῦ 23 ἐπακολουθῆ τὴν ἐνιαυσίον καὶ ὑπερνιαυσίον καταδίκην συνεπειᾶ ζωοκτονίας, καθότι ἡ πράξις αὕτη συνιστᾶ φθορὰν ζένης ἰδιοκτησίας, ἣτις οὐδόλως συγκαταλέγεται μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 22 κατονομαζομένων (ἄρα ἄρθρον 693 Π. νόμου).

Οὐδὲν δ' ἀπ' ἐτέρου νόμον ἔχομεν, κελεύοντα ὅτι ἡ φθορὰ ζένης ἰδιοκτησίας, ὅταν ἔχη ὡς ἀντικείμενον ζῶα, ταυτίζεται μετὰ τὴν ζωοκλοπὴν ἢ συνεπιφέρει τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 22 συνεπειὰς τῆς ζωοκλοπῆς.

Ἄλλ' οὕτε ἡ ἀφομοίωσις αὕτη δύναται νὰ ἐξαχθῆ ἐκ τοῦ ἐσχάτου εδαφίου τοῦ ἀνωτέρω ἀναγραφομένου ἄρθρου 5 τοῦ περὶ ζωοκλοπίας κτλ. νόμου, διότι τὸ ἐδάφιον τοῦτο παρὰ γέγονεν ὅτι «ἡ διάρκεια τῶν στερήσεων τῶν ἀνωτέρω δικαιωμάτων ὀρίζεται ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου», οὐδὲν ἄλλο λέγει ἢ

τάθεσις πᾶσα τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἡ δικαιολογία αὐτοῦ ἢ πᾶσα ὑφὴ ὑποκρίσεως, διετυπώθη ἐν τελικῷ συμπεράσματι ὡς ἐξῆς: «ὅτι ὁ Θ. Φουρτζῆς δὲν πάσχει τὰς φρένας καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ἀνεύθυνος τῆς ἀποδιδόμενης αὐτῷ πράξεως». Ἡ ἐμὴ ἐκτίμησις ἦν πάντῃ διάφορος τῆς προηγούμενης.

Ἐχων ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ διακεκριμένος τῆς Ἱταλίας συγγραφεὺς Florian, προκειμένου περὶ τῆς ψυχολογίας τῶν ἀλητῶν ἐπέειπεν ὅτι «τοιαῦτά τινα ἄτομα δὲν εἰσὶ οὔτε ἀντικεινῶν οὔτε φρενοπαθῆ, ἀλλ' ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς κἄτι τι τὸ ἰδιαιτέρον, ἰδιαιτέραν τινὰ ἀνωμαλίαν», ἔχων δ' ἐπίσης ὑπ' ὄψιν τοὺς διαφόρους σταθμοὺς τοῦ βίου τοῦ κατηγορουμένου, τὴν ψυχολογικὴν ἀνάλυσιν τῶν καταθέσεων τῶν κερτῶν, τὴν ἐπανειλημμένην ἐξέτασιν τοῦ κατηγορουμένου μέχρις τῆς στιγμῆς τῆς τελειώσεως μου γραπτῆς καὶ προφορικῆς λέξεως, ἐγνωμάτευσα ὅτι οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν μετ' ἰδεῶν καταδιώξεως ἀλητῶν, τῶν ἐχόντων ἐν αὐτοῖς τὸ σπέρμα τῆς ἐγκληματικότητος, ἐξήγαγον

δὲ τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐκ τῆς παρακατιῶν ἀφηγήσεως τῆς ἱστορίας αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ὑπαρκτὴ αἰτία πρὸς διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ συνήθως δὲν συμβαίνει, εἰς ἀναμφισβητήτους φρενοπαθεῖς, ἢ προκαταλήψεις τοῦ δικαστηρίου σύμπαντος περὶ τῆς ὑποκρίσεως τοῦ κατηγορουμένου, ἢ προκατάληψις συμπτάντων τῶν ἐνόρκων καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀκροατηρίου καὶ κυρίως ἡ ἔλλειψις σαφῶν πληροφοριῶν καὶ εὐρυτέρας ἱατρικῆς ἀνακρίσεως, ὁμολογῶ ὅτι με παρεκώλυσαν νὰ κηρύξω τοῦτον τελείως φρενοπαθῆ. Πλὴν, ὡς συμβαίνει, εἰς τὸν ἀληθῆ φρενοπαθῆ, εἰς στιγμὰς ὑπερτάτης διεγέρσεως πρὸς ἄμυναν καὶ ὑποστήριξιν τῶν ἐμμόνων αὐτοῦ ἰδεῶν, οὕτω συνέβη καὶ εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐν τῇ ὑστάτῃ αὐτοῦ ἀπολογία. Διὰ τῆς τελείως ἀλογίστου αὐτοῦ ἐκφράσεως, διὰ τοῦ χειμαρρῶτος τῶν παραληρητικῶν αὐτοῦ ἰδεῶν, τελείως ἐκφρων γενόμενος, κατώρθωσε νὰ πείσῃ οὐχὶ μόνον τὴν ἀνεπαρκῆ ἱατρικὴν ἀλλὰ καὶ τὸν δυσπεθεστέρον ἐτυμηγόρον περὶ τῆς διανοητικῆς αὐτοῦ διαταράξεως καὶ τὸ δικαστήριον ἀπῆλλαξεν αὐτόν.

Δυστυχῶς ἡ ἀπαλλαγὴ αὐτοῦ δὲν παρέσχεν αὐτῷ καὶ τὸ τελευταῖον ἱατρικὸν πόμα πρὸς ἴασιν· οὗτος ἠβέλγη διὰ τοῦ τραγικοῦ αὐτοῦ θανάτου νὰ ἀποδείξῃ πῶς ἡ ἱατρικὴ, ἢ κατ' ἐξοχὴν φιλόσοφος ἐπιστήμη, ὡς ἄλλη σμερδαλέα καὶ ἄεργος Νέμεσις, ἀφῆκεν αὐτὸν ἀνυπεράσπιστον κατὰ τῶν ἐπαπειλοῦσῶν αὐτὸν παθολογικῶν ἰδεῶν. Κατῆλθεν εἰς Πειραιᾶ καὶ πρὸς τὴν περιθαλψίν καὶ προστασίαν τῶν πατριωτῶν του, μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ τὴν ἀναγκαίαν ἡμέριαν του, οὐκῶ ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἔλαβεν τὴν πρὸς τοὺς βράχους τῆς Φρεαττύος φέρουσαν, ἠτένισε τὸν ἀτρυγῆτον πόντον καὶ ἐξήτησε διὰ παντός τὴν ἡσυχίαν του εἰς τὰ σαπφειρόχροα τοῦ Σαρωνικοῦ κύματός· τὸ πτώμα αὐτοῦ εὐρεθὲν κεῖται ἤδη ὡς τι corpus delicti τῆς ἱατρικῆς, ὡς ἀνατομικὸν παρασκευάσμα τῆς φρενοπαθείας τῶν ἀλητῶν.

Ἡ σπανία αὕτη περίπτωσις, ἡ ἐγείρασα τὴν ἱατρικὴν ἀμφιβολίαν, ἡ τοσοῦτον νομικὸν ἄμα τε καὶ ἱατρικὸν ἐνδιαφέρον καθ' ἑαυτὴν προκαλοῦσα, ἢ πλουτίζουσα διὰ σπανίας συμπτώσεως

τὴν μόλις ἀνατέλλουσαν ἔρευναν τῆς τῶν ἀλητῶν παθολογικῆς ψυχολογίας, ἐπιβάλλει φρονῶ ὅπως φέρω εἰς γνῶσιν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ τε δικάζοντος καὶ τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου ἐν ἀπολύτῳ συντομίᾳ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς.

Ἄγνωστος παραμένει ἡ κληρονομικότης αὐτοῦ. Ἐλεγεν ὅτι ἔσχε σύριλιν, ἀλλ' οὐδὲν σημεῖον ἔσχε. Πρὸ ἐτῶν ὑπηρετεῖ ὡς μάγειρος, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ διότι ὁ πρόξενος τῆς Αὐστρίας τὸν κατεδίωκε καὶ ἐν Πειραιεὶ ἀκόμη. Κατέφυγεν εἰς Πειραιᾶ καὶ ἐγένετο κουλουρωπάλης, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸν ζηρὸν τῆς ἡμέρας ἄρτον ἐκέρδιζεν, καὶ ἐξῆ ἐπατιῶν τὴν βοήθειαν καὶ περιθαλψίν τῶν πατριωτῶν του. Ἐφυγεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐκεῖ περιεφέρετο ἄστεγος καὶ ἄεργος· ἐπανῆλθεν ἐν Πειραιεὶ ἴσως ἐξορισθεὶς. Οὔτε ἐξεδήλωσε ποτε φρενοπαθικὰς ἐκδηλώσεις. Ἐπανέλαβε τὸν πρότερον βίον, περιφερόμενος μετ' ἐλάχιστα κουλούρια ἀνὰ τὰς συνοικίας, μὴ κατορθῶν οὔτε ἐπαρκῆ ἄρτον νὰ κερδίξῃ παρὰ τὴν ἐπιφθονον σωματικὴν αὐτοῦ ἀλκὴν. Ρακέδνυτος, ἄστεγος, κοιμώμενος ἐν μὲν θέρει ἀνὰ τὰς

ὅτι ἡ διάρκειά τῶν καταλεγόμενων ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ὅ στερήσεων ἐκτείνονται ἀπὸ 6 μηνῶν μέχρις 6 ἐτῶν, καθότι ταῦτα εἶνε, κατὰ τὸν ποινικὸν νόμον, τὰ ὅρια τῆς προσακίρου στερήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

Ἐπερχομένης λοιπὸν καταδίκης εἰς φυλάκισιν ἐλάσσονα τοῦ ἔτους διὰ ζωοκλοπὴν ἢ ζωοκτονίαν δέον εἰς ἀμφοτέρως τὰς περιπτώσεις νὰ ἐπιβάλωμεν τῷ ἐνόχῳ προσακίρους τὰς στερήσεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ περὶ ζωοκλοπῆς καὶ ζωοκτονίας νόμου.

Ἄλλ' ἐάν ἡ καταγνωσθεῖσα φυλάκισις εἶνε ἐνὸς ἔτους ἢ καὶ πλέον, τότε εἰ μὲν πρόκειται περὶ ζωοκλοπῆς θὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπὶ πλέον καὶ αἱ ἀναγραφόμεναί προσκίρους ἐπίσης ἀπαγορεύσεις ἐν ἄρθρῳ 23. Ποιν. νόμου. Εἰ δὲ πρόκειται περὶ ζωοκτονίας, οὐδεμίαν ἐπιπροσθήκη στερήσεων δέον νὰ ἐπιβληθῇ.

Προδήλως λοιπὸν, ἡ διαφορὰ μεταξύ ζωοκλοπῆς καὶ ζωοκτονίας διέλαθε τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1886, φαίνεται δὲ ὅτι τοῦτο προήλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ὁ συντάξας τὴν ἐγκύκλιον αὐτήν, ἐπιστήσας τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν ζωοκλοπὴν, ἐξ ἧς καὶ ἔλαβε τὴν ἀφορμὴν τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐγκυκλίου ταύτης, παρεσύρθη ἐκ τῆς ἐν ἐνὶ νόμῳ συνδέσεως τῶν ἀδικημάτων τούτων ἐνεκεν ἐπικοινωνίαν τινῶν καὶ ἰδιαζουσῶν διατάξεων καὶ μηχανικῶς, οὕτως εἰπεῖν, ἐσύγχισεν, ἐν ἀντικατηγορίᾳ ἐνοποιήσας τὰς δύο διαφόρους ταύτας κολασίμους πράξεις. Ἡ σύγχυσις δὲ αὕτη φαίνεται κρατήσασα καὶ ἐν τῇ πρακτικῇ τῶν Δικαστηρίων.

Δημ. Λαγοπάτης

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ἐκ Τριπόλεως ὁ θάνατος τοῦ Γεωργίου Βασιλείου ἐκ τῶν ἀρχαιότερων δικηγόρων ἐν Ἑλλάδι. Ἀριστοβάθμιος τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, μὲ φωτεινὸν νομικὸν νοῦν, ὑπῆρξεν εἰς τῶν σπουδαιότερων παραγόντων πρὸς μὀρφωσιν τῆς ἐλληνικῆς ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου. Πολὺ ἐνωρὶς κατέκτησε περιφανῆ θέσιν εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον διὰ τὴν ἐμβριθεῖαν καὶ τὴν πολυμάθειαν αὐτοῦ, ἐνῶ συγχρόνως διεκρίνετο διὰ τὸν ἀδαμάντινον χαρακτῆρα καὶ τὴν ἄκραν ἠθικὴν, ἅτινα ἐχαρακτήριζον τὸν δικηγόρον καὶ τὸν πολίτην. Ἡ «Δικαιοσύνη» συμμερίζεται εὐλικρινῶς τὴν λύπην τοῦ δικηγορικοῦ συλλόγου Τριπόλεως διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ τετιμημένου αὐτοῦ πρυτάνεως καὶ σοφοῦ ἐπιστήμονος.

Αἰ στήλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὕρισκόμενου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Ὁ κ. Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν, δὲν γνωρίζομεν ἂν αὐθορμήτως ἢ ἂν κατ' ἐντολὴν ἀνωτέρων ἐνεργῶν, ὑπέδειξεν εἰς τὴν ἐκπρο-

Μέτρον ὁποῦδήποτε σωποῦσαν τοὺς ἐν Ἀθήναις δικηγόρους ἐπιτροπὴν, ὅτι δὲν θὰ ἐπιτραπῇ εἰς αὐτοὺς ἐν τῷ μέλλοντι νὰ συνέλθουν ἐν τῇ αἰθούσῃ—διὰ τὴν ἔκφρασιν ζητοῦμεν καὶ πάλιν συγγνώμην—τοῦ Πρωτοδικείου, ἂν προηγουμένως δὲν ὑποβάλουν αὐτῷ, ἐν εἰδὲι ἡμερησίας διατάξεως, τὸ ἀντικείμενον τῆς συνελεύσεώς των καὶ δὲν ἐγκρίνη οὗτος τοῦτο.

Ταῦτα ὁ κ. Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν ἐκέλευσεν. Ἡμεῖς εὐχόμεθα νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἀπασχολοῦν τοὺς ἐν Ἀθήναις δικηγόρους τὸ ζήτημα, ὅπερ ἀπησχόλησε τὴν συνέλευσιν αὐτῶν τῆς παρελθούσης Τετάρτης, διότι ἡ λύσις τούτου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀδειαν ἢ τὴν ἔγκρισιν ἢ τὴν ἐπιείκειαν ἢ τὴν συγκατάθεσιν ἢ τὴν παραχώρησιν οὐδενός. Ἐπειτα τὸ καμμίειν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὑποδύεσθαι τὸν μύωπα, ὑπάρχουν περιπτώσεις πολλαί, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ἡ προκειμένη, καθ' ἃς εἶνε πρᾶγμα ὠφέλιμον πολὺ.

Εἰς ἄλλο μέρος δημοσιεύομεν τὴν πρὸς τὸν ὑπουργὸν κ. Στεφανόπουλον ἀπευθυνομένην ἐπιστολὴν τῶν ἐν Πύργῳ ἐγκατεστημένων Κεφα-

Διατὶ ὄχι: λήνων, ὅτινες ὀμνύουσι πολιτικὴν φιλίαν πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν ἂν ἀνακληθῇ ἢ μεταθέσιν τοῦ Πταισματοδίκου, ἀφήνουν δὲ νὰ ἐξυπακούηται ὅτε ἡ ἔχθρα των θὰ εἶνε ἀμείλικτος ἂν συμβῇ τὸ ἀντίθετον. Κατὰ τίναν τρόπον ἔλυσεν ὁ κ. Ὑπουργὸς τὸ μέγα πρᾶγμα τοῦτο πρόβλημα, δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζομεν, ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ εὐχαρίστως παρατηροῦμεν εἶνε ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ ὡς ἐλεύθεροι πολῖται προαχόμεθα, ἀφοῦ ἐκεῖνα, ἅτινα μέχρι τῆς χθὲς ἐτελοῦντο ἐν οἴκῳ τὰ τελοῦμεν πλέον ἐν Δήμῳ, εἴτε κομματικὰ συμβάσεις ὀνομάζονται ταῦτα, εἴτε καὶ συναλλαγμένα κομματικὰ ἀνώνομα ἢ καὶ δυσώνυμα ἀκόμη. Παραμένει ἴσως ὑπὸ ἐξέτασιν καὶ τὸ ἕτερον, τὸ δευτερεῖον πιθανῶς ἐρώτημα, περὶ τῆς θέσεως, ἢν θὰ ἔχῃ ὁ κ. Πταισματοδίκης ἀπέναντι τῶν πατρῶων του ἐν ἡ περιπτώσει ἀνακληθῇ ἢ μεταθέσιν του. Ἐννοοῦμεν τὴν θέσιν αὐτοῦ ὡς ποινικοῦ δικαστοῦ. Τὸ ἐρώτημα ὅμως τοῦτο

ἐπρόλαβόμεν νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς δευτερεῖον καὶ ἐπομένως περὶ τούτου οὐ φροντίς Ὑπουργοῦς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς Τριπόλεως εἶχε τὴν ἀπρονοησίαν νὰ διατάξῃ ἕνα ἀστυνομὸν τῆς περιφερείας του νὰ ἐνεργήσῃ μίαν ἀνακριτικὴν πρᾶ-

Ν' ἀποκηρύξῃ καὶ τοὺς τρεῖς

ἐπίπληξιν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀπευθυνθῇ πρῶτον εἰς τὸν προϊστάμενον τῆς Ἀστυνομίας, νὰ ἐγκρίνη ἐκεῖνος καὶ νὰ διατάξῃ, ἂν εὐηρεστέιτο, τὸν ἀστυνομὸν πρὸς ἐκτέλεσιν. Τοιαῦτα γὰρ ἐνετείλατο τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Χωροφυλακῆς. Καὶ τὰ ἐξωφρενικὰ ταῦτα εὗρον καὶ συνήγορον ἐν τῇ Βουλῇ, τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν ὁ ὁποῖος, νομίζομεν, πρὶν γίνῃ ὑπεύθυνος τῶν διαταγῶν τοῦ Ἀρχηγείου τῆς Χωροφυλακῆς, ἦτο ἐκ τῶν καλῶν νομικῶν. Εὐτυχῶς ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἀπεκήρυξε τὰς πρωτοτυπίας αὐτάς, ὡς ἀντικείμενας εἰς στοιχειώδεις διατάξεις τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἀλλὰ καὶ καθ' ἑαυτὰς παρὰ τοῦ ἔργου ὅπως τὴν ἀνακριτικὴν ὑπηρεσίαν.

Εἰς συμπλήρωσιν τῆς εἰκόνας καὶ εἰς παγίωσιν τῆς νεωτέρας μορφῆς τῆς ὑπουργικῆς ἀλληλεγγύης ὑπελείπετο ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ν' ἀποκηρύξῃ καὶ τοὺς τρεῖς.

Πέρις μὲν ὀλίγῃ ἐψηφίσθη ὁ νόμος περὶ Ἀστυνομίας. Καὶ φέτο εὐρέθη, ὅτι κακῶς τὸ τέταρτον αὐτοῦ ἄρθρον δὲν ἐπέτρεπε τὴν ἀνάκλησιν τῶν ἀπεσπασμέ-

νων ὑγειονομικῶν ἀξιωματικῶν παρὰ μόνον ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἀρχηγείου τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῇ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς ἐκδιδόμενη διαταγῇ τοῦ ὑπουργοῦ. Καὶ ἀμέσως φαμπρικᾶρεται ἐν Βασιλ. Διάταγμα καὶ . . . διορθοῦται ὁ νόμος. Ὅριζεται ἐνιαύσιος ἡ ὑπηρεσία τῶν ἀξιωματικῶν αὐτῶν, μεθ' ἣν αὐτοδικαίως ἐπανέρχονται εἰς τὰς τάξεις των. Καὶ τὸ χαρακτηριστικώτερον εἶνε, ὅτι τὸ Διάταγμα αὐτὸ προεκάλεσε καὶ ἐδημοσίευσεν ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἄνευ τῆς συμπράξεως τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ ἀπλοποίησις αὕτη εἶνε εὐφρεστέρα μέθοδος. Ἀποφεύγει μάλιστα κανεὶς καὶ τὰς πολυλογίας τῶν βουλευτῶν—δικηγόρων, αἱ ὁποῖαι ἠπειλοῦντο, ἂν, ὅπως οἱ σχολαστικαὶ ὑποστηρίζουν, ἔπρεπε νὰ εἰσαχθῇ νομοσχέδιον εἰς τὴν Βουλὴν διορθοῦν τὸν σφαλλόμενον νόμον. Εἶνε πολὺ ἀπλούστερον ἕνας οἰοσδήποτε λοχίας τοῦ ὑπουργείου νὰ συντάσῃ καταργητικὰ τῶν νόμων Διατάγματα. Δὲν εἶνε δικηγόρος διὰ νὰ συζητήσῃ τὴν νομιμότητα, ἄλλως ἢ πειθαρχία ἀπαγορεύει τὰς συζητήσεις.

Εἰς τὴν τελευταίαν γωνίαν τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων τῆς ληξιάσης ἐβδομάδος ἐδημοσιεύθη λακωνικώτατα καὶ ἀφελέστατα ἢ εἰδήσις, ὅτι

31 καὶ 41 κατὰ τὴν ἐνεργηθεῖσαν τῇ 11 Φεβρουαρίου ἐπιθεώρησιν εἰς τὰς ἐν Ἀθήναις φυλακὰς τοῦ Παλαιῦ Στρατῶνος ὑπὸ δύο ἀξιωματικῶν τοῦ Φρουραρχείου, ἀνεκαλύφθησαν καὶ κατεσχέθησαν 41 ξιφολόγχοι Σασεπὼ καὶ 31 μάχαιρα. Ὑποθέτομεν ὅτι ὁ κ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργὸς θὰ ἔλαβε γνῶσιν τῆς εἰδήσεως εἴτε ἐκ τῶν ἐφημερίδων τούτων, εἴτε καὶ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι αὕτη ἠδύοκνησε νὰ ἀνέλθῃ μέχρις αὐτοῦ, ἀπὸ τοιαύτης δὲ ὑποθέσεως ὀρμώμενοι, ἀναμένομεν τὴν δημοσίευσιν διατάγματος δι' οὗ ἀπονέμεται ὁ Ταξίαρχος εἰς τοὺς ἐπιστάτας καὶ διευθυντάς καὶ τοὺς ἄλλους μισθοφόρους τῶν φυλακῶν τούτων τῆς πρωτεύουσας διὰ τοὺς ἀτύτους μόχθους των πρὸς ἐξοπλισμὸν καὶ τοῦ ἐπὶ τόσον χρόνον παρημελημένου τούτου ὑπὸ ἔποψιν πολεμικῆς παρασκευῆς μέρους τοῦ ἐλληνικοῦ πληθυσμοῦ. Ὑπηρεσίαι τοιαύτης σπουδαιότητος ἀπόλυτος ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἀμείβονται.

Ὁ εἰκοσιτριετής ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ὁ συνδέσας τὴν τιμὴν αὐτοῦ ὡς μέλους τῆς κοινωνίας μὲ τὰς ἀχρείας συνθηθεῖς ἐνὸς

Συνθῆκαι λέγονται γυναίκοι, ἐκνηδεύθη χθὲς. Ἐξέλιπεν ἐπομένως ἐκεῖνος ὅστις καὶ μόνος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν τὰ ἄρθρα τοῦ Ποιν. Νόμου κατὰ τῆς μοιχαλίδος. Ὁ ἕτερος, οὐτινος ἢ σφαῖρα ἀφῆρεσε τὴν ζωὴν ἀπὸ ἕνα ἄνδρα, οὗτος κατέστη ἕνοχος τοῦ ἰδιωνύμου ἀδικήματος τῆς μονομαχίας ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ εἰθίσται νὰ μὲν ἀκαταδίωκτον. Τοιουτοτρόπως ὅλα εὐρίσκονται ἐν τάξει, ἀφοῦ αἱ κοινωνικαὶ συνθῆκαι ἱκανοποιούνται.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ"

Κύριον Νικόλαον Δαμασκηνόν. Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ δικηγόρον. Ἐν τὰ ὕθ α. Τῆς ἀληθείας ἡ γεῦσις οὐδέποτε ὑπῆρξε γλυκεῖα. Τοῦτ' αὐτὸ παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν γεῦσιν τῆς κινήσεως, ἥτις, ὡς καὶ ἡμεῖς γνωρίζετε, ἀνεγνωρίσθη ὡς τὸ μοναδικὸν κατὰ τῶν ἐλωδῶν φάρμακον. Πότε ἄρα γε καὶ ἡ ἀλήθεια θὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ παρ' ἡμῖν ὡς μοναδικὸν ἀντιφάρμακον κατὰ τῶν . . . κοινωνικῶν ἐλωδῶν πυρετῶν;

Ἐνεκα πληθώρας ἕλης ἀναβάλλομεν διὰ τὸ φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος τὴν δημοσίευσιν τοῦ δευτέρου μέρους τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «διατὶ σπουδάζομεν τὸ Ρωμ. δίκαιον» μελέτης τοῦ Γερμανοῦ Καθηγητοῦ Ροδόλφου Sohlm.

ρύμας, ἐν χειμῶνι δὲ εἰς τὰ δωμάτια τῶν πατριωτῶν του. Καλὸς χαρακτήρ καὶ διὰ τοῦτο ἠγαπᾶτο καὶ ὑπεστηρίζετο παρὰ τῶν γνωστῶν του. Ραθυμότητος καὶ ἀνεργῶς διηγείται δὲ ὁ παθὼν ἐν τῇ καταθέσει του, ὅτι παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς του δὲν κατώρθωσε νὰ καταστήσῃ τοῦτον ἱκανὸν νὰ ζῇ ἐκ τῆς ἰδίας του ἐργασίας. Ἐζήτησε παρὰ τοῦ παθόντος 20 φράγκα, ἔλαβε μόνον ρητὴν ὑπόσχεσιν καὶ δὲν ἐξεδήλωσε τὴν ἐλαχίστην δυσἀρέσκειαν ἀφοῦ μέχρι τῆς στιγμῆς τοῦ ἐγκλήματος περιεθάλπετο καὶ διενυκτέρευεν ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ παθόντος. Μεθ' ἡμέρας ἱκανὰς ἐξετέλεσε κατ' αὐτοῦ τὴν ἀπόπειραν τῆς ἀναίρεσεως, ἦν ὡς ἐξῆς ἐδικαιολόγησε. «Ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πατρίδος του ἕνεκα τῆς μέγας καὶ σήμερον καταδιώξεως τοῦ αὐστριακοῦ προξένου» ὅτι ἀπὸ καιροῦ ἦδη οἱ συμπατριῶται αὐτοῦ καὶ οἱ κουλουροπόλοι πολλὰκις συνωμίλουν κατ' αὐτοῦ ἐν κύκλῳ ὑποβλέποντες αὐτόν, δὲν ἄφηνον αὐτὸν νυκθήμερον ἡσυχον, ἀπηγόρευσαν αὐτῷ νὰ πωλῇ εἰς ὠρισμένας συνοικίας, τῷ ἔστειλαν δὲ καὶ τινὰ Ἐμμανουὴλ νὰ τὸν

δωροδοκῆσῃ μὲ μίαν δραχμὴν ἵνα παύσῃ νὰ πωλῇ τὰ κολουρία του ἅτινα, ὡς λέγει, καίτοι ἐκ τοῦ αὐτοῦ κλιβάνου ἠγοράζοντο, ἦσαν καλλιτέρας ποιότητος. Ἄτε μὴ ἔχων μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀποπειρας συστηματοποιημένον τὸ παραλήρημα τῆς καταδιώξεως, ἐδικαιολόγησε τὴν ἀπόπειραν ὡς τις ἐχέφρων, ζήτων νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἐπικρεμαμένης ποινῆς δι' ἄσχυρίσθη ὅτι πρῶτος ὁ παθὼν ἐπέτεθη κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου σύμπτασιν αἱ καταθέσεις βεβαιοῦσιν ὅτι ἡ ἐπίθεσις ἐγένετο ὅλως ἀπροσδοκίτως καὶ πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῶν γνωρίμων αὐτοῦ καὶ τοῦ παθόντος. Αὕτη εἶνε ἐν ἀπολύτῳ περιλήψις ἡ ἱατρικὴ αὐτοῦ ἱστορία, παρ' ἣ ἐπικρατοῦσιν αἱ ἰδέαι τῆς καταδιώξεως αἱ θεθεῖσαι ὑπὸ ἱατρικὴν ἀμφισβήτησιν. Ἐκ τῆς συντόμου ταύτης διηγήσεως προκύπτουσι τρία τινά: 1ον. Ὅτι ὁ Φουρτζῆς ἦν ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἀλήτης κατὰ τὸ ἄρθρον δὲ 270 τῆς Γαλλικῆς ποινικῆς νομοθεσίας οὕτως ὀρίζονται οἱ ἀλήται: «Les vagabonds et sans aveu

sont ceux qui n'ont ni domicile certain, ni moyens de subsistance et qui n'exercent habituellement ni metier ni profession». Φαίνεται δὲ πιθανὸν ὅτι ἡ ἀφεταιρία τοῦ ἀλητισμοῦ ἦσαν ἀρχῆθεν αἱ πενιχραὶ καὶ ἀλαμπεῖς ἰδέαι τῆς καταδιώξεως, εἶνε δ' ἀφ' ἑτέρου ὑποδεδειγμένον ὅτι πλεῖστοι τῶν ἀλήτων καὶ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ ἐπατιῶν καθίστανται τοιοῦτοι ἐκ τῶν παθολογικῶν τούτων ἰδεῶν. 2ον. Ἀλήτης ὢν διετῆρει ἐν ἑαυτῷ τὸ σπέρμα τῆς ἐγκληματικότητος, ὡς ἐξῆς δὲ χαρακτηρίζει τοὺς ἀλήτας ὁ Macé «en principe, tout vagabond contient l'étoffe d'un malfaiteur et le devient tôt ou tard». Στερούμενος δὲ τῆς στοιχειοδεστέτης ἠθικῆς δυνάμεως, εἴτε ἀγόμενος παρὰ τῶν παθολογικῶν αὐτοῦ ἰδεῶν, ἐπληξε θηριαδῶς τὸν εὐεργέτην αὐτοῦ, ἂν δὲ μὴ ἐν τέλει ἐθανάτων αὐτὸν οἱ ἰδέαι αὐτοῦ, ἴσως διέπραττε μόνος ἢ ὡς μέλος φθοροποιοῦ συμμορίας καὶ μείζονα ἐγκλήματα. 3ον. Ἡ αὐτοκτονία αὐτοῦ ἦν ἡ ἀναμφισβήτητος ἀπόδειξις ὅτι ἡ ψυχικὴ αὐτοῦ κατάστασις ἦν βαρυτάτη. Ἡ

τοιαύτη ψυχῶσις καλεῖται ἐν τῇ φρενολογίᾳ «χρονία παράνοια» χρῆζουσα φρενοκομικῆς νοσηλείας. Ἐν τῇ στατιστικῇ ἀλητῶν, ἦν ὁ ἐμὸς ἀποθάνων διδάσκαλος καὶ περιφανῆς ἐν Βερολίνῳ καθηγητῆς Mendel ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ Vierteljahrsschrift für gerichtliche medecin, συγκαταριθμεῖ μεταξύ ἄλλων καὶ μέγαν ἀριθμὸν παρανοικῶν καὶ καθαρῶν φρενοπαθῶν. Τοιοῦτος ἦν ὁ ἀτυχῆς Φουρτζῆς, ὃν ἡ ἱατρικὴ ἐξ ἀτυχῶς συμπτώσεως ἀφῆκε νὰ ἐκλέξῃ ὡς ὕστατον σταθμὸν τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ βίου τὰς ἀπορρώγας τῆς Φρεαττύδος ἀκτᾶς, ἡ τοιοῦτη δὲ περιπτώσις τοῦ φρενοπαθοῦς ἀλήτου εἶνε ἴσως ἡ πρώτη ἐπιστημονικῶς ἀναλυθεῖσα ἀλλ' ἴσως καὶ ἡ πρώτη φανεῖσα ὑπὲρ τὸν ἱερὸν Ἑλληνικῆς Θεμίδος δρύφακτον. ΠΙΕΤΡΟΥ Μ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ Εἰρηνοδίκου ἐν Πάτραις ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ Κατὰ τὸ Ρωμ. αἰκὸν Δίκαιον καὶ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐφαρμογὴν του. Τόμοι ἐκ Σελ. 128 Δραχ. 3

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Άρειος Πάγος

(συνέχεια εκ του προηγουμένου).

Την προεκτεθεισαν παγίαν νομολογίαν άνετρεψαν άρδην αι ύπ' αριθ. 114 (1905) απόφασις των εν Πάτραις Έφετων και η επικυρώσασα ταύτην 214 (1906) απόφασις του Άρειου Πάγου, δι' ων καθιερώθη το άπερίοριστον δικαίωμα του κατ' έφρον δικάζοντος δικαστου ν' ανακαλή εν πάση περιπτώσει πάσαν προγενεστέραν απόφασιν, έφ' όσον άπασα η ύπόθεσις δέν εξήλθεν όλοσχερώς των πυλών του δικαστικού μεγάρου.

Άλλ' ένα γείνη καταληπτή η επίζημιος συνέπεια της διακυμάνσεως επί όμοίου θέματος της νομολογίας είνε άνάγκη να έκθέσωμεν παραδείγματα, ένα επί τη βάσει τούτων προκύψη η παγία άρχή, ητις δέν να καταστή σεβαστή εν τώ μέλλοντι χάρη του ένιαίου της νομολογίας και της δικαιοσύνης.

Απόφασις τις του Έφετειου Πατρών, ητοι η ύπ' αριθ. 1067 του 1898, εισηγουμένου του τότε Έφετου και νυν Άρεοπαγίτου κ. Μ. Χατζάκου, άπεφήνατο τάς εξής. α' "Οτι η περι ης η δικη άγωγή είνε διεκδικητική, έρειδομένη επί δημοσίας διαθήκης, δι' ης η εν αύτῃ μνημονευομένη και περιγραφομένη άκίνητος περιουσία καθιερωτοόμοιογενειακόν καταπίστευμα πρὸς όφελος τών κατά διαδοχῆν άρρένων τῆς οικογενείας, και τούτων εκλιπόντων πρὸς όφελος του δήμου Αιγίου. β' "Οτι η διαθήκη αύτη έδημοσιεύθη νομίμως. γ' "Οτι μετά την δημοσίευσιν αύτης άνεγνωρίσθη ύπό των κληρονόμων και των διαδόχων αυτών και εξετελέσθη. δ' "Οτι η ύποθήκευσις και άναγκαστική τούτων εκποίησης ύπό των ένυποθήκων δανειστών άκύρωσ διενηργήθη, άφ' ου κατά νόμον τ' άποτελούντα οικογενειακόν καταπίστευμα είνε άναπαλλοτριώτα και νομίμως διεκδικούνται εις χείρας παντός τρίτου κατέχοντος αυτά. ε' "Οτι καθ' όν χρόνον έγένετο, κατά παραβίασιν των όρων της διαθήκης και του νόμου, η ύποθήκευσις αυτών παρά των ύπεισθόντων εις την επικαρπίαν των κτημάτων των ύπό της διαθήκης καλουμένων εις την νομῆν του καταπιστευμάτος, ουδέν χρέος άπολύτως έπεβάδρυνε την καταπιστευματικήν περιουσίαν, διότι άπαντα τά χρέη του διαθέτου είχαν εξοφληθη μετά την αποβίωσιν αυτού και ότι τά γενόμενα ένυπόθηκα δάνεια έγένοντο αποκλειστικῶς, διά τάς ανάγκας των συναψάντων τά δάνεια καταπιστευματοδόχων, οτινες ώφειλον να τηρήσωσι τάς περι άναπαλλοτριώτου αυτών διατάξεις του διαθέτου. ς' "Οτι οι τοιαύτην επχειρήσαντες παράνομον πράξιν κατέστησαν εκπρωτοι του χορηγουμένου αυτοίς εκ της διαθήκης δικαίωματος, της νομῆς των καταπιστευματικών κτημάτων και ότι συνεπῶς η κατά των κατεχόντων ταύτα άγωγή των έναγόντων είνε νόμη βásiμος και παραδεκτή. ζ' "Οτι τά διεκδικούμενα διά της άγωγῆς άκίνητά είνε άκριβῶς τά αυτά πρὸς τά εν τη διαθήκη μνημονευόμενα, περιγραφόμενα και χαρακτηρισζόμενα ως καταπιστευματικά. η' "Οτι πάσα κατά της άγωγῆς ένστασις, στηριζομένη εις τον λόγον ότι η διατεθεισα ύπό του διαθέτου περιουσία είχε περιέλθει εις αυτόν εκ πατρικῆς κληρονομίας, δυνάμει διανομῆς της πατρικῆς μεταξυ αυτού και των δύο άλλων αδελφών του περιουσίας, και ότι η πράξις της διανομῆς δέν μετεγράφη, ην άπορριπτέα διά τους εν τη απόφασει νομίμους και πραγματικούς εκτιθεμένους λόγους.

Τάς έφέσεις των έναγομένων και της Τραπεζης ως και πάντας τους άντικειμένους εις την απόφασιν ισχυρισμούς και ένστάσεις άπορρίψασα παρέπεμψε την περαιτέρω της διαφοράς εξέταση εις το Πρωτοδικεϊον, πρὸς εκδίκασιν του προταθέντος κατά της άγωγῆς ισχυρισμού περι του ότι οι έναγόμενοι δέν κατέχουσι τά διεκδικούμενα, η ότι άλλως τά ύπ' αυτών κατεχόμενα δέν είνε τά αυτά με τά εν τη διαθήκη και τη άγωγή μνημονευόμενα και περιγραφόμενα.

Η απόφασις αύτη δέν να θεωρηθη ως όριστική ως πρὸς τά όλοσχερώς ύπ' αυτης εκδικασθέντα κεφάλαια, η ως προδικαστική, δυνάμενη ν' ανακληθη ύπό του αυτού Έφετειου υποβαλλομένης εις αυτό της διαφοράς συνεπειά έφέσεως κατά της εκδοθείσης ύπό του Πρωτοδικείου αποφάσεως, δι' ης τούτο μετά την διεξαγωγήν της άποδείξεως και την εκτίμησιν των πραγματικῶν περιστατικῶν επί του παραπεμφθέντος, ως εϊρηται, ύπό του Έφετειου ζητήματος της κατοχῆς και της ταυτότητος των κτημάτων άπεφήνατο, ότι σφόδρα πιθανοί είνε οι περι τούτου ισχυρισμοί των έναγόντων και ότι επιβλητέος εις αυτούς είνε ο άναπληρωτικός όρκος.

Το Έφετειον Πατρών διά της ύπ' αριθ. 114 (1905) αποφάσεως του εκδοθείσης εισηγουμένου του έφετου Π. Μερμηρά άπεφήνατο, ότι η ειρημένη ύπ' αριθ. 1067 (1898) απόφασις είνε προδικαστική, επιληφθέν δε της εκ νέου εξέτάσεως των πραγμάτων έθεώρησεν άπάσας τάς εν αύτῃ εκτιθεμένας σκέψεις του Έφετειου, ως όλοσχερώς εσφαλμένες και ως επί ουδεμιάς νομικῆς βásiσεως στηριζόμενες και ουτω άνακαλέσασαν αυτην άπερρίψε την άγωγήν ως νόμη μη βásiμον και κατ' ουσίαν άνυπόστατον, άτε στηριζομένην επί διαθήκης κατά τύπου άκύρου.

Η δε τελευταία αύτη απόφασις η άνακαλέσασα την προγενεστέραν άπορριπτει την άγωγήν διά τους εξής λόγους α' "Οτι η πράξις της δημοσίης, δυνάμει της οποίας περιήλθεν η περιουσία εις τον διαθέτην, δέν μετεγράφη. β' "Οτι τά διεκδικούμενα εξεποιήθησαν δυνάμει συμβολαίων άτινα άφείρων χρέη του διαθέτου. γ' "Οτι η διαθήκη είνε άκυρος, ως μνημονευομένης εν αύτῃ μόνον της ένορίας του τόπου ένθα αύτη συνετάχθη και ουχι και έκείνης της καταγωγῆς. δ' "Οτι εν τῷ η διαθήκη φέρει εν τέλει αυτης την εξής φράσιν «προσθέτει εισέτι ο διαθέτης κύριος Άναστάσιος Λόντος ότι η παρούσα του διαθήκη ισχύει εις περιστασιν καθ' ην ήθελε αποβιώσει χωρίς τέκνα »δέν μνημονεύεται όμως εν τη διαθήκη, ότι αύτη άνεγνώσθη εκ νέου μετά την φράσιν ταύτην.

Το ζήτημα είνε άξιον εξέτάσεως ως άφορών την δημοσίαν τάξιν, διότι, εάν άνεκληθη απόφασις μη ύποκειμένη εις άνάκλησιν, παρεβιάσθη η θεμελιώδης του νόμου άρχη του σεβασμού πρὸς δικαίωμα κληρονόμου, άναγνωρισθέντα ύπό αποφάσεως όρθῆς κατά τύπου και δικαίας κατ' ουσίαν, ητις έθεσε τέρμα εις την τώσ εκκρεμή διαφοράν, όπερ άποτελεῖ δήμεισιν περιουσία.

Πὸς λύεται το ζήτημα τούτο ύπό της νομολογίας του Άρειου Πάγου; Κατά τάς ύπ' αριθ. 47 και 48 (1845) απόφασις, πάσα απόφασις δεχομένη η άπορριπτουσα ένστασιν περιέχει διάταξιν όριστικήν, διότι άποφαρίζει μετά προηγουμένην συζήτησιν επί πραγματικῆς προτάσεως, έστηριζομένης εις νόμιμον λόγον και εις ιστορικῆν αίτίαν, και διότι αι άπορριπτουσαι τάς μη βásiμους ένστάσεις άποφάσεις άποτελοῦσι μέρος της όριστικῆς η τελειωτικῆς αποφάσεως. Κατά την ύπ' αριθ. 257 (1882) απόφασιν, όριστικαί άποφάσεις είνε κατά γενικόν κανόνα, αι επιψηφίζουσαι η άποψηφίζουσαι κεφάλαιόν τι της άγωγῆς. Κατά την ύπ' αριθ. 228 (1867) απόφασις λύουσα το κυρίως μεταξυ των διαδίκων φιλονικούμενον κατ' ουσίαν ζήτημα είνε όριστική. Κατά την ύπ' αριθ. 166 (1882), απόφασις άναγνωρίζουσα το δικαίωμα του έναγοντος είνε όριστική. Κατά την ύπ' αριθ. 39 (1846), όριστικαί άποφάσεις είνε η αι άποπερατοῦσαι την δικην όριστικῶς, η αι διατάττουσαι περι τινος χωριστου και από της κυρίας δικῆς αυθυπαρκτου ζητήματος. Κατά την ύπ' αριθ. 276 (1870), εάν απόφασις τις λύη όριστικῶς ζητήματά ινα, διατάσσει όμως άποδείξει ως πρὸς έτερα, είνε όριστική ως πρὸς τά πρώτα.

Πάσα άλλη απόφασις στηριζομένη επί της έναντίας εκδοχῆς άποκρούεται και ύπό πολλῶν άλλων αποφάσεων του Άρειου Πάγου. Τούτων δε οὕτως έχόντων δέν είνε όρθον να εξακολουθη η διακύμανσις της νομολογίας, άγρουσα εις όλως άντίθετα αποτελέσματα. Άλλα ουδέ και κατ' ουσίαν επί του περι ου ο λόγος παραδείγματα φρίνεται όρθῆ και δικαία η άνάκλησις της προγενεστέρης αποφάσεως. Διότι α') και ύπό του δικαστηρίου τούτου δια νεοκράς αποφάσεως του (όρ. ύπ' αριθ. 66 και επόμενα φυλ. της Δικαιοσύνης) η πράξις διανομῆς πατρικῆς περιουσίας δέν ύποκειται εις την διατύπωσιν της μεταγραφῆς. β') Διότι η προγενεστέρη απόφασις η άποφρηναμένη, ότι, καθ' όν χρόνον ύπεβλήθησαν εις ύποθήκην τά καταπιστευματικά κτήματα, τά χρέη του διαθέτου ειχον όλοσχερώς εξοφληθη, εξετίμησεν ώρισμένα συμβολαία άτινα δέν εξετιμήθησαν ύπό της άνακαλέσεως μεταγενεστέρης αποφάσεως. γ') Διότι άφ' ου η προγενεστέρη απόφασις, άποφρηναμένη ότι η διαθήκη άνεγνωρίσθη ύπό των κληρονόμων, ώρισμένα επίσης εξετίμησε συμβολαία και αι αίτιολογία αυτης δέν άνασκευάζονται ύπό της άνακαλέσεως αυτην άποφάσεως και επομένως η προγενεστέρη απόφασις του Έφετειου Πατρών, δεχθεϊσα ως έγκυρον την διαθήκην και άπαρδέκτους τάς ένστάσεις περι τυπικῶν ελλείψεων αυτης, όριστική ούσα δέν ήδύνατο ν' ανακληθη. Και τέλος διότι και η τυπική έλλειψις της μη μνείας εν τη διαθήκη της άναγνώσεως αυτης εκ νέου μετά την ειρημένην φράσιν «καθ' ην περιπτώσιν ο διαθέτης δέν ήθελεν άποκτήσει τέκνα», δέν είνε λόγος άποχρών πρὸς άκύρωσιν της διαθήκης, διότι δέν προέκειται περι προσθήκης, αλλά περι άπλής παρατηρήσεως, ητοι παρατηρήσεως προβλεπομένης ύπό του νόμου και φερούσης τον χαρακτήρα άπλής ύπομνήσεως του νόμου.

Τι άπεφήνατο ο Άρειος Πάγος; Διά της ύπ' αριθ. 214 (1906) αποφάσεως του άπεφήνατο κατά πλειοψηφίαν εισηγουμένου του Άρεοπαγίτου κ. Χ. Καψάλη, ότι, άφ' ου το Έφετειον εξετίμησε την προγενεστέραν αυτου απόφασιν, έκρινε δε ότι δια ταύτης δέν δέχεται το Έφετειον όπωσδήποτε ότι δια των άνακληθεισῶν αποφάσεων επεδικάσθη αίτησις τις των έναγόντων, ουδένα παραβιάζει. Νόμον άνακαλουν προδικαστικῆν απόφασιν του. Έκ της σκέψεως ταύτης όμως δέν προκύπτει ότι ο Άρειος Πάγος επελήφθη και της εξέτάσεως του ρητου και ώρισμένου της άναρίσεως λόγου, περι του ότι κατά παραβίασιν του νόμου το Έφετειον άνακάλεσεν απόφασιν, φέρουσαν κατά τε τον νόμον και την νομολογίαν άπαντα τά χαρακτηριστικά της τελειωτικῆς αποφάσεως, ητις παραλείψις ητο ουσιώδης, διότι δια του άναίρετηρίου δέν προσεβάλλετο το περιεχόμενον της προσβαλλομένης αποφάσεως ως άνυπόστατον, άλλ' ότι το περιεχόμενον τούτο δια σκέψεων εσφαλμένων παρεβιάσε ρητάς και ώρισμένας του νόμου διατάξεις, περι ου λόγου ώφειλε να σκεφθη ο Άρειος Πάγος, άφ' ου, ως άνωτέρω εξετέθη, ο λόγος του άναίρετηρίου περι του ότι όριστική και τελειωτικῶς άνεκληθη απόφασις ύπεστηρίζετο ου μόνον ύπό μιᾶς η δύο αποφάσεων του Άρειου Πάγου, αλλά και ύπό όλοκληρου νομολογίας αυτου, καταστάσης παγίας ως συμφώνως πρὸς τον νόμον και την λογικῆν. β') Άπεφήνατο ότι το γεγονός της άπορρίψεως της αίτήσεως άναίρεσεως εκ μερους των διαδίκων κατά της άνακληθείσης ύπ' αριθ' 1067 αποφάσεως, δέν κατέστησε την άναίρεσιβληθεϊσαν απόφασιν όριστικήν, ητο σκέψις ματαιία, διότι οι διαδικοί υπέβαλον τον, ως ειρηται, ισχυρισμόν ένα άποδείξωσιν ότι πράγματι η άνακληθεϊσα απόφασις ην όριστική, τούτ' όπερ και αυτοί οι άντίδικοί των άνεγνώρισαν προσβαλόντες αυτην δι' αίτήσεως άναίρεσεως. γ') "Οτι η εν τη διαθήκη προσθήκη, ην έκαμεν ο διαθέτης πριν κλεισθη και ύπογραφῆ η διαθήκη, έχει ως εξής, «η παρούσα διαθήκη ισχύει εις περιστασιν καθ' ην ήθελεν αποβιώσει χωρίς τέκνα», άλλ' ότι η προσθήκη αύτη άποτελεῖ άναπόσπαστον μετά του

λοιπου αυτης σώματος μέρος, άφ' ου δε βεβαίον το Έφετειον ότι μετά την προσθήκην ταύτην, ητις έγένετο πρὸ της ύπογραφῆς της διαθήκης, ουτε το όλον της διαθήκης άνεγνώσθη και παρετηρήθη, ουτε και αύτη μόνη η προσθήκη, το Έφετειον άποφρηναμενον την διαθήκην ταύτην άκυρον συνεμορφώθη πρὸς τά άρθρ. 6, 7, 8 και 63 του περι διαθηκῶν ψηφίσματος του Κυβερνήτου, καθ' η επί ποινη άκυρότητος της διαθήκης όλης άπαιτεϊται, ένα άπαν το σώμα και περιεχόμενον της διαθήκης γενικῶς και άδικαικρίτως ν' άναγνωσκηται ύπό των μαρτύρων και ένα μετά την παρατήρησιν και άνάγνωσιν ταύτην ύπογράφεται από τον διαθέτην, τους μαρτυρας και τον μνημόνα. "Οτι δέν είνε βásiμος ο ισχυρισμός των άναίρεσειόντων, ότι κατά τον νόμον ρήγνυται η διαθήκη δια της γεννήσεως ύψιγενου.

Το προέχον ζήτημα είνε εάν τρώντι ύπάρχει προσθήκη εν τη διαθήκη, η η ειρημένη φράσις ην άπλή παρατήρησις, η ύπαρξις η μη της οποίας ουδεμίαν δύναται να έχη έπιρροήν δια την παράλειψιν της διατυπώσεως της άναγνώσεως, και εάν ήδύνατο τοιαύτη τυπική άκυρότης να προταθη, άφ' ου προγενεστέρη απόφασις άπεφήνατο ότι τοιαύτη ένστασις ην άπαρδέκτους, λόγω της άποδεδειγμένης άναγνωρίσεως της διαθήκης.

"Οτι δε η προγενεστέρη απόφασις ην όριστική ως πρὸς την άναγνώρισιν της διαθήκης, τούτο ύπεστηρίχθη επαρκῶς εκ των προεκτεθέντων ότι δε ουδέποτε εν μέλλοντι χρόνῳ θα παρουσιασθη απόφασις του Άρειου Πάγου λύουσα όμοιόμορφως το ζήτημα τούτο, φαίνεται λίαν πιθανόν, διότι προδήλως ουδεμία του νόμου διάταξις δύναται να εύρεθη ύποστηρίζουσα τοιαύτην κρίσιν και απόφασιν.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Το Δικαστήριον των εν Αθήναις Πρωτοδικῶν, δεχθέν διά της ύπ' αριθ. 5989 του έτους 1907 αποφάσεως του την από 25 Αυγούστου 1907 αίτησιν της Χρυσούλας συζύγου Μιχαήλ Κούστα το γένος Θεολόγου Ρούσου κατοίκου Αθηνῶν κατά του συζύγου της Μιχ. Κούστα, κατοίκου Αθηνῶν, επέτρεψε την έγερσιν της κατ' αυτού άγωγῆς περι διάξευσεως και διέταξε την δημοσίευσιν και τοιχοκόλλησιν ταύτης συμφώνως πρὸς το άρθρ. 677 της Πολ. Δικονομίας.

Εν Αθήναις τῆ 14 Φεβρουαρίου 1908. Ο πληρεξ. δικηγόρος της αίτούσης Σπύρος Πάτσος.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Τῆς ύπ' αριθ. 2526 (1907) αποφάσεως του Β' Ειρηνοδικείου Βορείου Πλευρῆς Αθηνῶν, εκδοθείσης μεταξυ του έναγοντος Ιωάννου Γ. Μπουλουγουρά, κατοίκου Αθηνῶν, παραστάντος δια του πληρεξουσίου του δικηγόρου Κ. Νάτσουλη, και του έναγομένου Ιωάννου Ν. Πασσαρά, κατοίκου πρώην Νέας Επιδάουρου και ηδη άγνωστου διαμονῆς άπόντος.

Διά ταῦτα

Δικάζον έρήμην του έναγομένου. Δέχεται την ύπό κρίσιν άγωγήν του έναγοντος. Υποχρεοῦ τον έναγόμενον ένα δια την εν τη άγωγή και τῷ ιστορικῷ της παρούσης αίτιαν πληρώση τῶ έναγοντι δραμας εξήκοντα πέντε εντόκως πρὸς 12 ο/ο ετησίως από της επιδόσεως της άγωγῆς και δια προσωπικῆς κρατήσεως, καθ' η έμπορον και

Καταδικάζει τον έναγόμενον εις τά δικαστικά έξοδα και τέλη εκ δραχ. (26).

Εκρίθη, άπερασισθη, κλπ. τῆ 24 Νοεμβρίου 1907 εν Αθήναις εκτάκτως.

ο Εισηγοδικῆς Ο ύπογραμματεὺς Δ. Κλάδης Αλ. Παλαιόπουλος

Εντέλλεται... κλπ. Εν Αθήναις τῆ 1 Δεκεμβρίου 1907.

ο Εισηγοδικῆς Ο ύπογραμματεὺς Δ. Κλάδης Ε. Παπαγεωργιάδης

Ακριβῆς αντίγραφον εκ α'. άπογράφου εκτελεστοῦ.

Αθήνησιν αὐθημερόν. Ο γραμματεὺς (Τ.Σ.) Ε. Παπαγεωργιάδης

"Οπερ παραγγέλλεται ο άρμόδιος δικ. κλητήρ να επιδώση τῷ κ. Εισαγγελεῖ των ένταῦθα Πρωτοδικῶν δια τον άγνωστου διαμονῆς έναγόμενον πρὸς γνώσιν του και δια τάς νομίμους συνεπειας, επιτασσόμενον ένα έμπορθέσιμος μοι πληρώση 1) δια κεφάλαιον δραχ. 65, 2) δια τόκους δραχ. 1 και 80 ο/ο, 3) δι' επιδικασθέντα έξοδα δραχ. 26 και 4) δι' άπογραφον, αντίγραφον, επιταγήν, επιδόσιν και δημοσίευσιν δραχ. 28 και 20 ο/ο, ητοι εν όλῳ δραχ. (121) εντόκως 12 ο/ο ετησίως.

Αθήνα τῆ 8 Φεβρουαρίου 1908.

Ο του επιτάσσοντος Ιωάννου Μπουλουγουρά πληρεξ. δικηγόρος Κ. Ν. Νάτσουλης.